

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/44/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316219191
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1316219191.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobkyne: A. P., A.. X.XX.XXXX, W. Š. X, W., štátny občan SR zastúpenej advokátskou kanceláriou Bartošik Šváby s.r.o. so sídlom Plynárska 7/A, Bratislava, IČO: 35929049, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., v skratke SLSP, a.s., so sídlom Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00151653, zastúpenej Roman Kvasnica a partneri, s.r.o, so sídlom Žilinská cesta 130, IČO: 36866598 o zaplatenie 2.605,42 euro s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19. septembra 2017 č.k. 16C 265/2016-96 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 2 605,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške: 8,05 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.07.2015 do zaplatenia, 8,05 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.08.2015 do zaplatenia, 8,05 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.09.2015 do zaplatenia, 8,05 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.10.2015 do zaplatenia, 8,05 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.11.2015 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.12.2015 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.01.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.02.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.03.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.04.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.05.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.06.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.07.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.08.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.09.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.10.2016 do zaplatenia, 8,00 % p.a. zo sumy 153,26 eur odo dňa 16.11.2016 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil povinnosť v plnom rozsahu nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobkyňou, že so žalovanou uzatvorila zmluvu o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), nazvanú ako Zmluva o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ (ďalej len „Zmluva o dôchodku“), predmetom ktorej bolo právo žalobkyne na doživotné peňažné plnenie z Podporného dôchodkového fondu žalovanej vo výške 4.617 SKK (po prepočte konverzným kurzom 153,26 eur) mesačne, vždy k 15.dňu nasledujúceho mesiaca, až do dožitia žalobkyne. Žalovaná od uzatvorenia zmluvy túto čiastku

žalobkyni pravidelne mesačne vyplácala. Výpoveďou zo dňa 26.10.2009 vypovedala predmetnú Zmluvu o dôchodku, s uvedením výpovedného dôvodu „využitie zákonného práva podľa ustanovenia § 582 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení“, podľa ktorej mala platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku skončiť dňa 31.03.2010 a žalovaná k 15.04.2010 už nevykonala žiadnu platbu v jej prospech. Podľa žalobkyne však žalovaná nesprávne aplikovala ustanovenia upravujúce možnosť výpovede zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k tejto Zmluve o dôchodku, ktorá je zmluvou o dôchodku podľa § 842 až § 844 OZ a ktorá je vždy zmluvou uzatvorenou na dobu neurčitého trvania, avšak nejde o zmluvu na dobu neurčitú a preto je predmetná výpoveď zo dňa 26.10.2009, neplatná. Žalobkyňa uviedla, že si voči žalovanej v minulosti už uplatnila nároky zo Zmluvy o dôchodku, a to nárok na zaplatenie sumy mesačného plnenia s príslušenstvom za mesiac apríl 2010 a ďalej za obdobie od mája 2010 do júla 2012 a od augusta 2012 do júna 2015, pričom vo vzťahu k posúdeniu charakteru Zmluvy o dôchodku bol právny názor OS Bratislava III ustálený a v obdobných konaniach, ktoré mali rovnaký právny základ súd potvrdil platnosť Zmluvy o dôchodku a neplatnosť výpovede. V tejto súvislosti poukázala aj na závery vyjadrené v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 25.04.2012, č.k. II. ÚS 26/2012-33 a uznesenie NS SR zo dňa 29.04.2014, sp. zn. 5MCdo 49/2012.

3. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa predložila: Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ zo dňa 13.2.1995, Výpoveď z 26.10.2009, návrh dohody o ukončení Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ zo dňa 3.6.2002, usmernenie z 20.7.1993 a rozhodnutia, na ktoré poukazovala.

4. Žalovaná sa vyjadrila, že nemá voči žalobkyni žiadny záväzok z predmetnej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ (ďalej len „Zmluva“), pretože právo žalobkyne na plnenie, ktorého sa domáha, je v rozpore s hmotným právom a ak by aj v minulosti existovalo, už zaniklo a preto ani súd nemôže poskytnúť právnu ochranu neexistujúcemu právu. Uviedla, že na vec sa vzťahujú ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a najmä odo dňa jeho účinnosti aj ustanovenie § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“) a následne sa na vec aplikuje ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že plnenie zo zmluvy sa stalo právne nemožné zo strany banky, nie je možné obísť normu verejného práva akou je zákon o bankách. Žalovaná poukázala na účel Zákona o bankách, ktorým je regulácia bánk tak, aby bankový systém v štáte bol stabilný a bezpečný a preto zákon nepovoľuje banke plniť zmluvy bez protiplnenia pre banku a pokiaľ je taká zmluva uzatvorená, tak jej plnenie je zakázané. Takýto výklad zákona sa neobmedzuje len na podnikateľskú činnosť banky, ale týka sa aj vzťahov súvisiacich s organizáciou a riadením banky, pod ktoré žalovaná zaradila aj vzťah žalobkyne so žalovanou na základe predmetnej Zmluvy o dôchodku. Zákon o bankách upravuje okrem bankových činností aj iné činnosti banky, pričom ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti v rozpore s týmto zákonom a vzhľadom k tomu, sa tento zákon použije okrem bankových činností na všetky činnosti banky, ktoré Zákon o bankách zakazuje a s odvolaním na § 116 žalovaná dôvodila, že sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Potom na základe uvedeného právneho výkladu, žalovaná vyjadrila názor, že takýto zákonný zákaz je logický a potrebný aj z dôvodu, že účelom zákona je ochrániť vklady klientov v bankách, pretože nie je prípustné, aby sa klienti banky svojimi vkladmi skladali žalobkyni na plnenie zo Zmluvy o dôchodku. Plnenie zo zmluvy o dôchodku je tiež s ohľadom na § 27 ods. 8 zákona o bankách aj hospodársky neodôvodnené, nakoľko žalovaná ako banka nemá žiaden hospodársky dôvod na plnenie z takejto zmluvy a ide predovšetkým o plnenie bez akejkoľvek protihodnoty vo vzťahu k banke, čím sú splnené podmienky, ktoré Zmluvu o dôchodku, vzhľadom na jej právny obsah a charakter, banke znemožňujú uzatvoriť a pokiaľ je uzatvorená, tak plniť. V súhrne napokon žalovaná uviedla, že pri uplatnenom nároku ide o inú ako bankovú činnosť, ktorá je odo dňa účinnosti § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou, v rozpore so zákonom o bankách. Preto pri Zmluve o dôchodku podľa § 842 OZ, ide o banke zákonom zakázaný záväzok zo zmluvy jednostranne zaväzujúcej a pri aplikovaní uvedených ustanovení zákona o bankách, tento záväzok, ak by aj predtým existoval tak zanikol, nakoľko plnenie z predmetnej zmluvy sa stalo nemožné v zmysle § 575 ods. 1 OZ, s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia zákona o bankách. Žalovaná napokon argumentovala tým, že aplikovanie Zákona o bankách predovšetkým upravuje činnosť bánk pôsobiacich v Slovenskej republike a preto je lex specialis na všetky právne vzťahy banky a nemožno jeho aplikovanie právne vylúčiť na žiaden právny vzťah, ktorého zmluvnou stranou je banka. Opierajúc sa o túto argumentáciu žalovaná žiadala žalobný návrh zamietnuť.

5. Žalovaná spolu s vyjadrením predložil Štatút PDF SŠTSP z 1.7.1993 (teraz SLSP, a.s.).

6 Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázať, že žalobkyňa a žalovaná uzatvorili dňa 13.2.1995 Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ Slovenskej sporiteľne, a.s. (ďalej len „Zmluva o dôchodku“ a „PDF SLSP“), predmetom ktorej bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF SŠTSP (teraz SLSP), podľa Štatútu tohto fondu a na základe ktorej sa žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyňu (ako príjemcovi) doživotne sumu 4.617 SKK (153,26 eur) mesačne, vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia žalobkyne, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci v ktorom začala žalobkyňa poberať starobný dôchodok alebo plný invalidný dôchodok, pričom vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca (žalobkyňa) dožila. Dňa 26.10.2009 žalovaná uplatnila voči žalobkyňu v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka výpoveď z predmetnej Zmluvy o dôchodku, a to z dôvodu, že bola uzavretá na dobu neurčitú a zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede. Platnosť a účinnosť Zmluvy o dôchodku mala skončiť ku dňu 31.03.2010. Počnúc mesiacom apríl 2010 prestala žalovaná žalobkyňu vyplácať plnenie v zmysle Zmluvy o dôchodku, pričom žalobkyňa si sporný nárok, formou splatných mesačných plnení, počnúc aprílom 2010, úspešne uplatnila viacerými žalobami na súde.

7. Za nespornú medzi stranami potom posúdil súd prvej inštancie otázku uzavretia predmetnej Zmluvy o dôchodku zo dňa 13.2.1995, ktorej predmetom bolo doživotné plnenie z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z PDF SLSP, a.s., podľa Štatútu PDF SLSP, a.s., podľa ktorej má povinnosť plniť žalovaná a právo na plnenie má žalobkyňa. Z obsahu tejto zmluvy vyplýva, že plnenie vo výške sumy podľa čl. II (4.617,- Sk/153,26 eur) bude povinná žalovaná žalobkyňu vyplácať mesačne vždy k 15-temu dňu v mesiaci až do jej dožitia, počnúc mesiacom, nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala žalobkyňa poberať starobný alebo invalidný dôchodok. Vyplácanie plnenia sa skončí mesiacom, ktorého sa žalobkyňa dožila (čl. III zmluvy). Rovnako nebolo sporným, že žalovaná žalobkyňu do marca 2010 zo zmluvy aj riadne plnila.

8. Konštatoval, že v konaní otázka platnosti/neplatnosti výpovede Zmluvy o dôchodku nebola sporná, keď predmetné konanie je v poradí už štvrtým konaním o danom nároku, avšak za ďalšie obdobie. V predchádzajúcich konaniach (rovnako ako v obdobných konaniach ďalších dotknutých bývalých zamestnancov žalovanej), boli k uvedeným otázkam prijaté závery súdmi oboch stupňov a tiež sa nimi zaoberal aj Najvyšší súd SR a napokon Ústavný súd SR, na ktorých rozhodnutia žalobkyňa poukazuje. Žalovaná svoje námietky v predmetnom konaní, smerovala predovšetkým k zániku práva žalobkyne na plnenie zo Zmluvy o dôchodku, a tým aj povinnosti žalovanej toto plnenie zo zmluvy žalobkyňu poskytovať, pre nemožnosť plnenia v zmysle § 582 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákona o bankách“).

9. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 575 ods. 1, § 578, § 582 ods. 1, § 842 Občianskeho zákonníka, § 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“) v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, § 2 ods. 1 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, § 2 ods. 1 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.08.2014. § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 09.06.2013, § 2 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 10.06.2013 do 31.07.2014, § 2 ods. 10 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.07.2014, § 27 ods. 1 veta prvá Zákona o bankách (VI. časť „Požiadavky na podnikanie banky a pobočky banky“) v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, § 27 ods. 5 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 do 31.12.2006, § 116 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, 119 ods. 3 Zákona o bankách v znení platnom a účinnom od 01.01.2002, § 122n ods. 1, 3, 4 Zákona o bankách k úpravám účinným od 01.12.2011, § 122n ods. 1, 3, 4 Zákona o bankách k úpravám účinným od 01.12.2011.

10. Konštatoval, že v danom prípade medzi stranami nie je sporná otázka skutkových okolností, ale je sporná otázka právneho posúdenia veci, ku ktorému súd uvádza nasledovné.

11. Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu“ Slovenskej sporiteľne, a.s., uzatvorenú stranami dňa 13.2.1995, z právneho hľadiska mal bezpochyby za zmluvu o dôchodku podľa citovaných ustanovení § 842 až § 844 Občianskeho zákonníka, pre platnosť ktorej zákon vyžaduje

písomnú formu (§ 834 OZ) a ktorej podstatnými náležitosťami je okrem vymedzenia zmluvných strán, vymedzenie (určenie) neurčitej doby trvania, vymedzenie druhu a výšky dôchodku a určenie jeho periodicity. Pre dobu trvania zmluvy o dôchodku, právna úprava kogentne zakladá možnosť uzavrieť túto zmluvu vždy len na dobu určitú keď stanovuje, že zmluva o dôchodku sa uzatvára buď na „doživotie“ alebo „inak určenú dobu neurčitého trvania“. Táto doba určitá nie je ohraničená konkrétnym termínom (dátumom), ale konkrétnou, určitou skutočnosťou, tzn. ide o určitú dobu neurčitého trvania a práve táto neurčitosť trvania doby, je charakteristickým znakom uvedeného zmluvného typu. Je na účastníkoch zmluvy o dôchodku, či si zvolia túto dobu buď na doživotie, kedy je doba trvania určitá a ohraničená smrťou prijímateľa alebo iným spôsobom ohraničenú určitú dobu neurčitého trvania, napr. doba štúdia a pod. Za dodržania týchto podstatných náležitosť, sa uvedenou Zmluvou o dôchodku zo dňa 13.2.1995, žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyni doživotne (určitá doba neurčitého trvania), mesačný dôchodok vo výške 4.617,- Sk/153,26 eur.

12. Vyslovil, že v zmysle § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva ktorá je uzatvorená na dobu určitú (i keď neurčitého trvania) nemožno vypovedať a výpoveď zo dňa 26.10.2009, na základe ktorej malo dôjsť k skončeniu zmluvy k 31.3.2010, je pre jej rozpor so zákonom absolútne neplatná (§ 39 OZ) a žalovaná bola povinná naďalej vyplácať žalobkyni mesačný dôchodok podľa predmetnej, účastníkmi platne uzatvorenej Zmluvy.

13. K argumentácii žalovanej o zániku práva žalobkyne na plnenie zo Zmluvy pre nemožnosť plnenia v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku jej rozporu s ustanoveniami § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou Zákona o bankách, súd prvej inštancie uviedol, že z citovaných ustanovení Zákona o bankách, od jeho účinnosti od 1.1.2002 (§ 1, § 2 a § 27 ods. 5 resp. s účinnosťou od 1.1.2007 § 27 ods. 8, v nadväznosti na § 116 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou) vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa vzťahujú výlučne na „bankovú činnosť“, ktorou je v zmysle § 2 ods. 5 zákona o bankách, činnosť uvedená v § 2 ods. 1 ako prijímanie vkladov a poskytovanie úverov a činnosť konkrétne vymedzená v § 2 ods. 2 zákona o bankách (s účinnosťou od 1.8.2014 uvedená iba v § 2 ods. 2) a ďalej sa tento zákon vzťahuje na iné ako bankové činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného a ide o činnosti výlučne súvisiace s prevádzkou banky (§ 2 ods. 10 zákona o bankách). Všetky uvedené činnosti, na ktoré sa vzťahuje Zákon o bankách a ktoré upravuje, sú podnikateľskými činnosťami banky a explicitne zákaz vykonávať iné činnosti, ako uvedené bankové činnosti okrem činností, výlučne súvisiacich s prevádzkou banky, sa vzťahuje na inú, avšak podnikateľskú činnosť, čo výslovne vyplýva z § 2 ods. 9 Zákona o bankách. Zákon o bankách od svojej účinnosti ako lex specialis upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). Vzťah od ktorého žalobkyňa odvodzuje uplatnený nárok však takýmto vzťahom podľa neho nie je, nakoľko nejde o vzťah súvisiaci so vznikom alebo zánikom banky, ani o vzťah súvisiaci s podnikateľskou činnosťou banky, ktorá je ako bolo uvedené vymedzená v § 2 ods. 2 a ods. 10 a vyplýva to aj zo znenia § 2 ods. 9 (a aj ďalších ustanovení Zákona o bankách podľa VI. časti) a napokon nejde ani o vzťah súvisiaci s organizáciou alebo riadením banky, ktoré možno odvodiť z ustanovení V. časti Zákona o bankách v znení účinnom od 1.1.2002 a rovnako v znení neskorších zmien a novelizácii Zákona o bankách. Z ustanovenia, na ktoré poukazuje žalovaná, § 27 ods. 8 (od 1.1.2002 do 1.1.2007 znenie § 27 ods. 5) vyplýva, že banka a pobočka zahraničnej banky nesmú uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre nich, najmä také zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote alebo ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené ich pohľadávky. Z hľadiska systematického zaradenia tejto právnej úpravy, s účinnosťou od 1.1.2002 zakazujúcej uzatváranie zmlúv uvedených v § 27 ods. 5 resp. od 1.1.2007 v § 27 ods. 8, v rámci šiestej časti zákona o bankách upravujúcej „Požiadavky na podnikanie banky“, v nadväznosti na „Základné ustanovenia“ zákona vyplýva, že sa tento zákaz vzťahuje na bankovú činnosť, ktorá je podnikateľskou (obchodnou) činnosťou banky vo vzťahu ku klientom banky a tiež na inú než bankovú činnosť, ktorou je len činnosť súvisiaca z prevádzkovou činnosťou banky, tzn. aj jej podnikateľskou činnosťou. Preto zákon o bankách č. 483/2001 Z.z., ktorý zrušil dovtedy účinný zákon č. 21/1992 Zb. o bankách odo dňa účinnosti, vytvoril okrem iného mechanizmus na zamedzenie tých podnikateľských činností, ktoré by boli v rozpore s novou právnou úpravou a ktoré sa v zmysle s § 27 ods. 5 (resp. od 1.1.2007 ods. 8) v nadväznosti na § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z., nadobudnutím účinnosti tohto zákona stali nemožnými. Uvedená právna úprava sa preto vzťahuje na podnikanie

banky a pobočky zahraničnej banky a nevzťahuje sa na iné právne vzťahy, tzn. na zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou základe uzatvorenej Zmluvy o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ zo dňa 13.2.1995, ktorá je podľa svojho obsahu a účelu zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka.

14. Uviedol, že v danom vzťahu žalovaná (pred transformáciou na akciovú spoločnosť SLSP. a.s. ako Slovenská štátna sporiteľňa) vystupovala ako zamestnávateľ vo vzťahu ku svojmu dlhoročnému zamestnancovi, odchádzajúceho do dôchodku a ktorá v rámci svojej sociálnej politiky v danom čase (nie svojej bankovej alebo inej činnosti vymedzenej podľa § 1 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 3 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách v znení platnom a účinnom od 1.2.1992), vytvorila osobitný fond za účelom podpory zabezpečenia životnej úrovne, ktorú jej pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a podporu stabilizácie pracovníkov žalovanej (čl. I Štatútu Podporného dôchodkového fondu SŠTSP, ďalej len „Štatút“) a stanovila podmienky a kritéria jeho tvorby z použiteľného zisku (v tom čase rešpektujúc právne predpisy o finančnom hospodárení štátnych podnikov) a podmienky a kritéria pre poskytovanie plnenia z tohto fondu, obsiahnuté v Štatúte v znení jeho Dodatkov. Uvedené plnenie z Podporného dôchodkového fondu bolo za splnenia stanovených podmienok v zmysle V. v nadväznosti na čl. III. bod 6 Štatútu, obligatórnym nárokom a na základe toho uzatvorila predmetnú Zmluvu o poskytovaní plnenia z „Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s.“ dňa 13.2.1995 so žalovanou aj žalobkyňa. Obsahovou náplňou tejto zmluvy bolo potom poskytovanie plnenia z podporného dôchodkového fondu, formou pravidelne sa opakujúcej dávky, majúcej jednoznačne sociálny charakter a jej účelom od počiatku bolo prispievať touto formou na sociálne zabezpečenie svojich dlhoročných zamestnancov po odchode na dôchodok (starobný alebo plný invalidný). Tak v Štatúte ako aj v interných aktoch riadiacich zamestnancov žalovanej, sa opakovane zdôrazňuje účel zriadenia uvedeného fondu ako výrazne humánneho spôsobu sociálnej a ekonomickej stabilizácie zamestnancov žalovanej. Je zrejmé, že predmetnú Zmluvu neuzatvárala žalovaná ako podnikateľský subjekt pri výkone svojej podnikateľskej činnosti, ktorou je banková činnosť a iná s prevádzkou banky súvisiaca činnosť. Plnenie zo zmluvy o dôchodku, uzatvorenej v zmysle Občianskeho zákonníka, z dôchodkového fondu vytvoreného na podporu bývalých zamestnancov žalovanej, nie je v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 (predtým § 27 ods. 5) v spojení s ustanovením 119 ods. 3 zákona o bankách. Zákon o bankách v žiadnom zo svojich ustanovení, neobmedzuje banky ako právnické osoby, ktorých predmetom podnikateľskej činnosti je banková činnosť a iná činnosť súvisiaca s jej prevádzkou podľa osobitného zákona, aby za splnenia zákonných povinností a rešpektovania zákonných obmedzení (týkajúcich sa výlučne podnikateľskej činnosti banky a činnosti súvisiacej s organizáciou a riadením banky, napr. zásady odmeňovania podľa § 23a Zákona o bankách), svoj čistý zisk použili podľa vlastného uváženia a disponibilný zisk rozdelili v podobe dividend a tantiém svojim akcionárom, použili časť zisku na humánnu, sociálnu činnosť príp. použili časť zisku na aj vytvorenie sociálneho fondu akým je podporný dôchodkový fond, ktorý žalovaná vytvorila, za účelom sociálnej podpory svojich bývalých dlhoročných zamestnancov a sú z neho vyplácané plnenia z uzatvorených Zmlúv.

15. Vzhľadom na uvedené vyvodil, že poskytovanie plnenia zo Zmluvy z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s., ktorá je ako bolo uvedené, zmluvou o dôchodku podľa § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, nie je takou činnosťou banky akú ma na mysli uvedený zákon o bankách (podnikateľská, obchodná činnosť spočívajúca v prijímaní vkladov a poskytovaní úverov alebo v bankovej činnosti vymedzenej týmto zákonom v § 2 ods. 2 alebo inej ako bankovej činnosti súvisiacej s prevádzkou banky) a preto na ňu nie je možné aplikovať ustanovenia Zákona o bankách a preto nemohol akceptovať argumentáciu žalovanej, že zmluva zanikla pre nemožnosť plnenia podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona o bankách. Na základe všetkých uvedených dôvodov súd prvej inštancie posúdil nárok ako dôvodný a priznal ho žalobkyňi v uplatnenej výške, ktorá medzi stranami nebola sporná.

16. O príslušenstve pohľadávky, úrokoch z omeškania, súd rozhodol v zmysle citovaných ustanovení § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších prepisov. Žalovaný sa dostal s peňažným plnením - vyplatením mesačného dôchodku podľa Zmluvy o dôchodku do omeškania, a preto priznal žalobkyňi zákonné úroky z omeškania v uvedenej výške z priznaných súm za jednotlivé mesiace, od 07/2015 do 11/2016 a to vždy odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ktorým bol termín určený pre výplatu plnenia vždy do 15. dňa každého mesiaca (od 3. Zmluvy) až

do zaplattenia, tak ako to je uvedené vo výroku rozsudku. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania v menšom rozsahu (%) a preto súd nejdúc nad rámec návrhu, ich priznal žalobkyni tak, ako boli uplatnené.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s princípom úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu priznal podľa § 262 ods. 1 C.s.p. voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o samotnej výške tohto nároku rozhodne súd podľa § 262 ods. 1 C.s.p. samostatným rozhodnutím, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozsudku.

18. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaná a žiadala ho zmeniť a žalobu žalobkyne zamietnuť a priznať jej náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania považujúc ho za vecne nesprávny, neprispievajúci k právnej istote bezpečného fungovania bankového systému v Slovenskej republike, ktoré má garantovať zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, tak ako jeho cieľ výslovne definuje ust. § 1 tohto zákona. Vytýkala súdu prvej inštancie, že neodôvodnene z ust. § 27 ods. 8 zákona o bankách usudzuje, že sa tento zákaz vzťahuje len na vzťahy vzniknuté pri podnikaní banky, pričom nevzala do úvahy, že ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách nemá také obmedzenie a že ust. § 27 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách sa pri aplikácii ust. § 119 ods. 3 zoberie len na zistenie druhov plnení, ktoré banka ďalej nesmie plniť. Mala za zrejmé, že zákonné bankové činnosti banky nie sú banke zakázané a zakázané sú len plnenia, ktoré sa týmto bežným činnostiam vymykajú. Bola toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, keď na vec neaplikoval ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, ktoré zakazuje banke všetky činnosti (plnenia), ktoré sú v rozpore s týmto zákonom. Uviedol, že toto ustanovenie sa neobmedzuje len na právne vzťahy banky vzniknuté pri výkone bankových činností. Právny vzťah žalobkyne a žalovanej je podľa nej vzťahom banky a iného subjektu, pretože zmluva o dôchodku nebola uzatvorená skôr, ako sa skončil pracovnoprávny vzťah žalobkyne k nej. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že účelom zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách je regulácia a kontrola bánk, pobočiek, zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Zákon o bankách zakazuje banke uzatváranie takých zmlúv, ako je zmluva bez protiplnenia (zmluva o dôchodku) a preto je taká činnosť. konkrétne poskytovanie plnenia bez protiplnenia, ktorého sa žalobkyňa domáha podanou žalobou podľa nej v rozpore so zákonom o bankách a zakázaná priamo ustanovením § 119 ods. 3 zákona o bankách. Uviedol tiež, že ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zakazuje banke určité typy zmlúv uzatvárať a s použitím ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou nemôže banka pokračovať v plneniach skôr uzatvorených zmlúv tohto typu. Súd prvej inštancie podľa nej aj nesprávne vyložil znenie ust. § 842 Obč. zák. tak, že je možné uzavrieť zmluvy o dôchodku na dobu určitú, čo je znením tohto ustanovenia priamo vylúčené a následne neaplikoval ust. § 575 Obč. zák. Mal za to, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou medzi zamestnancom a zamestnávateľom z dôvodu jej neskoršieho uzatvorenia až po skončení pracovného pomeru.

19. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnila sa s tvrdením žalovanej o údajnej nesprávnej aplikácii zákona o bankách, nakoľko predmetná zmluva o poskytovaní plnenie z podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a.s. uzatvorená so žalovanou dňa 10.3.1997 (ďalej len „zmluva o dôchodku“) nespadá pod podnikateľskú činnosť banky, poskytovanie plnenia na jej základe nespadá pod činnosť banke zakázanú v zmysle ust. § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách s poukazom na ust. § 27 ods. 12 zákona o bankách, nie je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 12 zákona o bankách, nároky, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona o bankách sa spravujú podľa ustanovení vtedajších právnych predpisov a nemožno hovoriť o dodatočnej nemožnosti plnenia zo zmluvy o dôchodku. Jej nárok nie je nárokom, ktorý vznikol v rámci vykonávania podnikateľskej činnosti žalovanej, či v rámci činnosti žalovanej vo vzťahu k jej klientom, ale v rámci vzájomného vzťahu medzi žalovanou a ňou ako jeho bývalým zamestnancom. Poukázala na to, že s týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR vo veci II.ÚS 103/2014. Účelom ust. § 27 zákona o bankách bolo podľa nej reagovať na požiadavky Európskej únie, transponovať smernicu CRD IV, EU parlamentu a Rady 2013/36/EU. Nesúhlasila s tvrdením žalovanej, že zmluva o dôchodku zanikla z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia a že nemá v zákone o bankách oporu. Uviedla, že bola dlhé roky zamestnancom žalovanej a protihodnota plnenia žalovanej tak bola podľa nej počas jej aktívneho pracovného života. Napriek tomu, že zmluva o dôchodku bola uzatvorená až po skončení pracovného pomeru, protihodnota plnenia žalovanej bola poskytnutá z jej strany vo vzťahu k zmluve o dôchodku ešte za trvania pracovného pomeru, nakoľko poskytovala žalovanému protiplnenie ešte skoro dva roky po

tom, ako bol PDF vytvorený. Zmluva o dôchodku bola uzatvorená na doživotne určenú dobu neurčitého trvania. Poukázala na ust. § 116 zákona o bankách, podľa ktorého nároky, ktoré vznikli do účinnosti zákona o bankách sa spravujú podľa vtedajších právnych predpisov.

20. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), prejednal vec bez pojednávania, keď nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a verejne vyhlásil rozsudok postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

21. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

23. V preskúmvanej veci je predmetom konania žalobkyňou uplatňovaný nárok na plnenie zo zmluvy o dôchodku po tom, ako túto žalovaný s účinnosťou ku dňu 31.3.2010, jednostranne ukončil výpoveďou. Pre rozhodnutie o uplatňovanom nároku tak bolo rozhodujúce posúdenie, či zmluva o dôchodku uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovanou, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal vyplácať žalobkyni doživotne dôchodok, je zmluvou uzatvorenou na dobu určitú alebo na dobu neurčitú, vyriešenie ktorej otázky bolo potom určujúce pre posúdenie platnosti výpovede odporcu. Otázka, či zmluva o dôchodku uzatvorená doživotne, je zmluvou na dobu určitú alebo neurčitú a či ju je možné; ako zmluvu dojednanú na dobu neurčitú; jednostranne vypovedať, bola v súdnej praxi vyriešená uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 9/2011, ktorý zohľadnil aj právny názor vyslovený Ústavným súdom SR v jeho viacerých rozhodnutiach, v ktorých tento konštatoval, že zmluvu o dôchodku, ktorý sa má vyplácať doživotne, nemožno vypovedať podľa § 582 ods. 1 Obč. zák., keď dojednanie zmluvy o dôchodku "na doživotie" nepochybne treba považovať, z hľadiska povahy tohto dojednania, za dojednanie zmluvy na "doby určitú". Najvyšší súd Slovenskej republiky pri riešení otázky, či je možné zmluvu o dôchodku jednostranne vypovedať, vychádzal zo zmyslu a účelu § 842 Občianskeho zákonníka, keď účelom tejto právnej úpravy je, aby sa uzatvorením zmluvy o dôchodku upravili vzájomné práva a povinnosti účastníkov zmluvy spôsobom, ktorý osobe v tomto právnom vzťahu oprávnenej zabezpečí prijímanie určitého peňažného plnenia doživotne alebo počas inak stanovenej doby neurčitého trvania. Zmluva o dôchodku, ktorá bola uzatvorená podľa uvedeného ustanovenia s tým, že dôchodok bude oprávnenej osobe poskytovaný doživotne, vyjadruje zámer jej účastníkov vytvoriť taký právny základ "doživotného" vyplácania dôchodku, ktorý je v prospech prijímateľa dôchodku (a na ťarchu poskytovateľa dôchodku) charakterizovaný určitou stabilitou a nemennosťou a ktorý prijímateľovi plnenia poskytuje adekvátnu istotu a záruku plnenia zo strany osoby povinnej. Takúto zmluvu o dôchodku by bolo možné vypovedať iba ak by to bolo medzi účastníkmi dohodnuté, alebo ak by to pripúšťal Občiansky zákonník. Na základe týchto úvah vyslovil Najvyšší súd SR právny názor, že zmluvu o dôchodku uzatvorenú doživotne nemožno ukončiť výpoveďou podľa § 582 ods. 1 Obč. zák. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na závere o neplatnosti výpovede odporcu zo zmluvy o dôchodku, je v súlade s doterajšou konštantnou rozhodovacou činnosťou a ustálenou súdnou praxou. S námietkami žalovaného sa súd prvej inštancie správne vysporiadal, keď vo väzbe na zmluvu o dôchodku vyhodnotil ako platnú aj po prijatí právnej úpravy obsiahnutej v § 27 ods. 8 v spojení s § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a správne skonštatoval, e bola uzatvorená na určitú dobu neurčitého trvania. (na doživotie).

24. Obranu žalovaného v tom smere, že zmluva o dôchodku zanikla v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč. zák. vzhľadom na ust. § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách; podľa ktorého banka nemôže uzatvárať zmluvy, ktoré ich zaväzujú na hospodársky neodôvodnené plnenia alebo na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote; považoval odvolací súd za účelovú vzhľadom na skutočnosť, že uvedená právna úprava bola zavedená s účinnosťou od 1.1.2002 v ust. § 27 ods. 5 (a až od 1.1.2007 v ust. § 27 ods. 8) zákona o bankách, pričom odporca naďalej plnil zo zmluvy o dôchodku aj po 1.1.2002, a to až do jej vypovedania ku dňu 31.3.2010. Uvedené ustanovenie je zakomponované v zákone o bankách v šiestej časti upravujúcej požiadavky na podnikanie banky, a teda sa vzťahuje na bankovú činnosť (§ 2 ods. 5), prípadne iné činnosti, ktoré smie banka vykonávať pre iného v súvislosti s jej prevádzkou (§ 2 ods. 10) a pokračovanie len v takejto činnosti

v rozpore s ust. § 28 ods. 5 (8) sa stalo nadobudnutím účinnosti zákona o bankách 1.1.2002 nemožným. Odvolaciemu súdu nie je známe, že by žalovanému bola takáto ním označená nepovolená činnosť (teda rozpor zmluvy so zákonom) vytknutá v rámci výkonu bankového dohľadu nad jeho činnosťou. V tejto súvislosti odvolací súd, v súlade so závermi súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že pri posudzovaní zmluvy o dôchodku z hľadiska § 27 ods. 8 zákona o bankách je potrebné osobitne zohľadniť, že v danom prípade vystupoval žalovaný ako zamestnávateľ vo vzťahu k svojmu dlhoročnému zamestnancovi odchádzajúcemu do dôchodku a obsahovou náplňou zmluvného vzťahu bolo poskytnutie sociálnej výhody z podporného dôchodkového fondu slúžiaceho na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, na ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie zamestnancov; zo strany žalovaného išlo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti o zamestnanca odchádzajúceho do dôchodku, spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov, zmluvu so žalobkyňou teda žalovaný neuzatváral ako podnikateľ pri výkone svojej podnikateľskej činnosti; nešlo ani o vzťah banky s klientom.

25. Odvolací súd tak nepovažoval zmluvu o dôchodku uzatvorenú za nápadne nevýhodných podmienok v tom, že by sa ňou žalovaný zaviazal na hospodársky neodôvodnené plnenie alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote. V danom prípade išlo o zmluvu, ktorej možnosť uzatvorenia, ako jeden zo zmluvných typov, vyplýva priamo zo zákona a predstavuje legitímny právny prostriedok na to, aby zamestnávateľ "odmenil" svojich dlhoročných zamestnancov odchádzajúcich do starobného a invalidného dôchodku za ich dlhoročnú vernosť a kvalitu ich práce, vo forme peňažného plnenia slúžiaceho na podporu zabezpečenia ich životnej úrovne, ktorú dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity; ide o "ocenenie" zamestnancov, ktorí sa tak svojou dlhodobou prácou spolupodieľali na vytváraní hodnôt odporcu; výška plnenia odporcu je aj preto odstupňovaná v závislosti od dĺžky nepretržitého trvania pracovného pomeru. S poukazom na uvedené možno vyvodiť záver, že nejde o hospodársky neodôvodnené plnenie alebo také, ktoré by zjavne nezodpovedalo poskytovanej protihodnote; v opačnom prípade každé (bezodplatné) plnenie žalovaného bez súčasného protiplnenia (ako napr. darovanie) by bolo, ako zakázaná činnosť, v rozpore so zákonom o bankách; takýto záver však výkladom ust. § 27 ods. 8 v spojení s § 119 ods. 3 zákona o bankách nemožno vyvodiť. Uvedené právne úvahy nie sú v rozpore ani s účelom a zmyslom zákona o bankách deklarovanom v § 1, nakoľko z uvedeného ustanovenia zákona vyplýva, že tento sa vzťahuje, ako norma verejného práva, len na niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, organizáciou, riadením a podnikaním a so zánikom bánk, a priamo nerieši interné vzťahy banky s ich bývalými zamestnancami spadajúce do oblasti sociálnej starostlivosti zamestnancov, resp. bývalých zamestnancov. Ani z obsahu štatútu prijatého, okrem iného, aj za účelom podpory stabilizácie zamestnancov banky, nemožno vyvodiť, že by tento predstavoval nástroj organizácie či riadenia banky, a že by tak vzťahy založené týmto štatútom mali bez ďalšieho spadať pod režim zákona o bankách. Nakoľko prijatá právna úprava v zákone o bankách sa nedotkla zmeny tvorby fondu (čl. II, bod 3 štatútu) alebo potreby zmeny štatútu (čl. V, bod 2) tak, že by tvorba fondu z použiteľného (čistého) zisku predstavovala takú činnosť banky, v ktorej žalovaný nemôže ďalej pokračovať pre jej rozpor so zákonom, nemožno vyvodiť záver o zániku záväzku žalovaného poskytovať žalobkyňi plnenie zo zmluvy o dôchodku v dôsledku nemožnosti plnenia podľa § 575 ods. 1 Obč. zák. S poukazom na uvedené žalovaný nedôvodne namieta, že skutkové zistenie súdu prvého stupňa o tom, že v danom prípade nešlo o plnenie banky za nápadne nevýhodných podmienok, nie je ničím podložené.

26. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 1 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).